

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/27/2019
Identifikačné číslo spisu: 5315207785
Dátum vydania rozhodnutia: 14.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5315207785.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ R. R., bývajúceho v Z., 2/ STOP, družstvo, so sídlom v Čadci, Korelica č. 478, IČO: 31621325, proti žalovanej K. R., bývajúcej v S., o povinnosti uzavrieť kúpnu zmluvu, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp.zn. 10 C 199/2015, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ zastúpených spoločnosťou VARMUS, s.r.o. so sídlom v Čadci, Palárikova č. 83, IČO: 36863203, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. februára 2017 sp.zn. 11 Co 184/2016 a proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 28. februára 2017 sp.zn. 11 Co 185/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobcovia sa v konaní domáhali, aby súd nahradil prejav vôle žalovanej v zmysle zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, ktorú žalobcovia (ako budúci kupujúci) a žalovaná a J. T. (ako budúci predávajúci) uzavreli 7. júna 2004 (ďalej len „zmluva o budúcej kúpnej zmluve“) ohľadom prevodu nehnuteľností v katastrálnom území Z., ktoré sú v katastri vedené ako dom so súpisným č. 191 na parcele registra „C“ č. 944/1 a parcela registra „C“ č. 994/1 - zastavané plochy a nádvoría s výmerou 264 m² (ďalej len „nehnuteľnosti“). V zmluve o budúcej kúpnej zmluve sa dohodli, že kúpnu zmluvu uzavrú do 6 mesiacov od zápisu vlastníckeho práva budúcich predávajúcich na príslušnom liste vlastníctva (po ich úspechu vo vlastníckom spore vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp.zn. 13 C 244/2004), a že kúpna cena bude 1 000 000 Sk (z ktorej na každého z budúcich predávajúcich pripadne 500 000 Sk), pričom z tejto sumy sa odpočítajú všetky výdavky spojené s vlastníckym sporom budúcich predávajúcich a tiež dohodnutá zmluvná odmena 20 % z kúpnej ceny. Keď Okresný súd Čadca rozsudkom z 15. decembra 2009 č.k. 13 C 244/2004-312 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 9. apríla 2014 sp.zn. 7 Co 317/2013 určil, že žalovaná a J. T. sú v podieloch po 1/2 spoluvlastníci nehnuteľností, záväzok zo zmluvy o budúcej kúpnej zmluve splnil len J. T., žalovaná ale svoj záväzok odmietla splniť. Žalobcovia sa preto ochrany svojich práv domáhali proti nej podanou žalobou.

2. Okresný súd Čadca (aj len „súd prvej inštancie“) uznesením z 19. novembra 2015 č.k. 10 C 199/2015-56 nariadil predbežné opatrenie, ktorým žalovanej uložil povinnosť zdržať sa do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej prevodu vlastníctva nehnuteľností na tretie osoby a nezaťažovať ich vecným bremenom, záložným právom alebo iným vecným alebo nájomným právom.

3. Okresný súd Čadca rozsudkom z 8. februára 2016 č.k. 10 C 199/2015-101 rozhodol o nahradení prejavu vôle žalovanej uzatvoriť so žalobcami kúpnu zmluvu (v znení uvedenom vo výroku tohto rozsudku súdu prvej inštancie). V odôvodnení konštatoval, že v zmluve o budúcej kúpnej zmluve bola jednoznačne vyjadrená vôľa zmluvných strán uzavrieť kúpnu zmluvu za dohodnutých podmienok. Nestotožnil sa s tvrdením žalovanej, že ide o neplatný právny úkon z dôvodu nejasného určenia výšky kúpnej ceny. Určitosť a zrozumiteľnosť dohody o výške kúpnej ceny vyplýva nielen z prejavenej vôle, ale aj zo správania zmluvných strán. Žalovaná sa v zmluve o budúcej kúpnej zmluve zaviazala uzavrieť so žalobcami kúpnu zmluvu za dohodnutých podmienok, túto povinnosť však nesplnila. Súd prvej inštancie preto opodstatnenej žalobe vyhovel.

4. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Žiline (ďalej aj len „odvolací súd“) rozsudkom z 28. februára 2017 sp.zn. 11 Co 184/2016 napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovanej, že v zmluve o budúcej kúpnej zmluve sa predpokladalo uzavretie iba jednej (jedinej) kúpnej zmluvy, ktorá by za účasti všetkých dotknutých osôb komplexne riešila vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán. Z jej obsahu teda nevyplýva, že by k prevodu vlastníctva malo dôjsť dvomi samostatnými zmluvami; v zmluve o budúcej kúpnej zmluve sa totiž používa výraz „kúpna zmluva“ (nie kúpne zmluvy). Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovanej aj v tom, že súd nemôže pri rozhodovaní o nahradení prejavu vôle nič meniť alebo dopĺňať na podstatných náležitostiach budúcej zmluvy. Výrokom súdu bolo preto možné nahradiť prejav vôle žalovanej iba v takom obsahu a v takom zmysle, ako sa zaviazala v zmluve o budúcej kúpnej zmluve. Za významné považoval tiež to, že konečná výška sumy, ktorú majú kupujúci vyplatiť predávajúcim na úhradu kúpnej ceny, je v zmluve o budúcej kúpnej zmluve stanovená nejasným, neurčitým a nezrozumiteľným spôsobom. Tieto nedostatky, ktoré v danom prípade nemožno odstrániť ani výkladom podľa § 35 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, zakladajú neplatnosť zmluvy o budúcej kúpnej zmluve. Navyše, pokiaľ táto zmluva predpokladala uzavretie iba jednej kúpnej zmluvy, mali žalobcovia za žalovaných označiť oboch budúcich predávajúcich.

5. Krajský súd v Žiline uznesením z 28. februára 2017 sp.zn. 11 Co 185/2016 zrušil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení predbežného opatrenia.

6. Proti uvedenému zmeňujúcemu rozsudku a zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu podali žalobcovia 10. augusta 2017 dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovali z § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a tiež z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

6.1. Uvedli, že napadnuté rozhodnutie je nespravodlivé a odvolací súd ním porušil právo žalobcov na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Za nesprávny označili záver odvolacieho súdu, že z obsahu zmluvy o budúcej kúpnej zmluve vyplýva záväzok zmluvných strán uzavrieť len jednu spoločnú kúpnu zmluvu so všetkými účastníkmi zmluvy o budúcej kúpnej zmluve. Pokiaľ J. T. splnil svoj záväzok, nebol dôvod žalovať ho a splnenie jeho (už splneného) záväzku vynucovať súdnou cestou. Tento dôvod mali iba vo vzťahu k žalovanej, ktorá svoj zmluvný záväzok odmietla splniť.

6.2. Prípustnosť dovolania vyvodzovali z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP vzhľadom na to, že odvolací súd sa právnymi závermi, na ktorých spočíva napadnutý rozsudok, odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu prezentovanej v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp.zn. 2 Cdo 274/2004 a 4 Cdo 164/1999. Nesprávny je právny záver odvolacieho súdu o neurčitosti toho dojednania obsiahnutého v zmluve o budúcej kúpnej zmluve, ktoré sa týka stanovenia kúpnej ceny. So zreteľom na § 50a ods. 1 Občianskeho zákonníka dospeli k presvedčeniu, že uzavretá zmluva o budúcej kúpnej zmluve obsahuje všetky podstatné náležitosti, ktoré má mať kúpna zmluva, a preto nejde o neplatný právny úkon. Odvolací súd svojím rozhodnutím poskytol ochranu strane, ktorá porušila svoju kontraktálnu povinnosť a snaží sa vyhnúť splneniu jasne a určito vymedzenej zmluvnej

povinnosti.

6.3. Z týchto dôvodov žalobcovia žiadali rozsudok odvolacieho súdu zmeniť, prípadne zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

7. Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadрила.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), uznesením z 19. marca 2018 sp.zn. 3 Cdo 236/237, 3 Cdo 237/2018 dovolanie žalobcov odmietol ako neprípustné. V odôvodnení uznesenia poukázal na uznesenie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 19. apríla 2017 sp.zn. 1 VCdo 2/2017, podľa ktorého kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná. Vychádzajúc z týchto záverov veľkého senátu najvyšší súd skúmal prípustnosť dovolania žalobcov len podľa § 420 písm. f/ CSP a po prijatí záveru o neopodstatnenosti argumentácie týkajúcej sa zmätočnosti napadnutého rozsudku odmietol ich dovolanie podľa § 447 písm. c/ CSP.

9. Na základe ústavnej sťažnosti Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v náleze z 22. novembra 2018 sp.zn. IV. ÚS 501/2018 (ďalej len „nálezy“) konštatoval, že uznesením najvyššieho súdu z 19. marca 2018 sp.zn. 3 Cdo 236/2017, 3 Cdo 237/2017 bolo porušené základné právo žalobcov na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Z uvedeného dôvodu ústavný súd toto uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V náleze poukázal na zjednocujúceho stanoviska pléna ústavného súdu č.k. PLz. ÚS 1/2018-22 z 25. apríla 2018, z ktorého vyplýva, že ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 CSP a § 421 CSP a najvyšší súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Rovnako, pokiaľ sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené § 420 písm. a/ až f/ CSP a najvyšší súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej procesnej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

10. Najvyšší súd je viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý vyslovil v náleze (§ 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov). Najvyšší súd vzhľadom na to po vrátení veci na ďalšie konanie skúmal, či je dovolanie žalobcov prípustné nielen podľa § 420 CSP, ale aj podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Poznamenáva, že prípustnosť kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania vyplýva tiež z uznesenia veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp.zn. 1 VCdo 1/2018.

11. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia odvolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

12. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky; podobne, pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza v zátvorke „ÚS“, ide o odkaz na

rozhodnutie ústavného súdu).

13. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

16. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

17. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

18. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane odvolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu (1 Cdo 54/2018, 2 Cdo 33/2017, 3 Cdo 33/2017, 4 Cdo 54/2018, 5 Cdo 104/2017, 7 Cdo 29/2018, 8 Cdo 140/2017).

19. Právnu úpravu dovolania a odvolacieho konania v CSP nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti dovolania - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch (1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017) .

20. Nad'alej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane

(II. ÚS 172/03).

K dovolaniu v časti smerujúcej proti rozsudku odvolacieho súdu

21. Žalobcovia prípustnosť dovolania, ktorým napadli rozsudok odvolacieho súdu, vyvodzujú z § 420 písm. f/ CSP.

22. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcov, že v konaní došlo k nimi tvrdenej vade zmätočnosti.

23. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

24. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu; je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017). Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, nie je ním ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 Cdo 18/2018, 2 Cdo 39/2018, 3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Ústavný súd považuje tieto závery najvyššieho súdu za ústavne udržateľné (I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018).

25. Dovolatelia vytýkajú odvolaciemu súdu nepresvedčivosť a nelogickosť jeho záverov. Pre prípad, že tým majú na mysli nedostatočnú preskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozsudku, najvyšší súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Toto stanovisko je naďalej aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017).

25.1. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, o ktoré ide napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú

námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

25.2. V posudzovanom prípade je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov.

26. Pre prípad, že dovolatelia vytykajú odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, najvyšší súd pripomína, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

27. Žalobcovia vyvodzujú existenciu procesnej vady konania uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ CSP tiež z právneho záveru odvolacieho súdu o tom, že zmluva o budúcej kúpnej zmluve je neplatná. Treba preto uviesť, že najvyšší súd už za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy konštatoval, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012). Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, resp. prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, zotráva rozhodovacia prax dovolacieho súdu aj v súčasnosti (R 24/2017, 1 Cdo 71/2018, 2 Cdo 49/2018, 3 Cdo 37/2018, 4 Cdo 1/2018, 5 Cdo 191/2018, 7 Cdo 79/2018, 8 Cdo 76/2018).

28. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcov v časti, ktorou napadli rozsudok odvolacieho súdu, nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

II.

29. Podľa názoru žalobcov je ich dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu prípustné tiež podľa § 421 ods. 1 CSP.

30. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

31. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní.

32. Žalobcovia v dovolaní uviedli, že ich dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a zároveň podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

32.1. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

32.2. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dopadá na situáciu, v ktorej určitá právna otázka ešte nebola dovolacím súdom riešená (preto ani nedošlo k ustáleniu jeho rozhodovacej praxe).

32.3. V oboch vyššie uvedených situáciách (§ 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP) musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na ktorej založil svoje rozhodnutie. Otázka, ktorá dovolacím súdom nebola riešená alebo považovaná za základ pre rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle tohto ustanovenia.

33. K otázke možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a zároveň § 421 ods. 1 písm. b/ CSP najvyšší súd už v iných prípadoch (6 Cdo 13/2017 a 6 Cdo 21/2017) uviedol, že „uplatnenie oboch dovolacích dôvodov naraz sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje - odvolací súd sa totiž nemôže odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu za súčasnej existencie stavu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená“. Vec prejednávajúci senát sa stotožňuje s týmto právnym názorom.

34. Pre účely ďalšieho výkladu dovolací súd - so zreteľom na dovoláciu argumentáciu žalobcov - uvádza, že v zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

35. Rovnako s prihliadnutím na argumentáciu dovolateľov je potrebné uviesť, že pod pojem ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemožno zahrnúť rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (2 Cdo 56/2017, 6 Cdo 79/2017, 3 Cdo 165/2018, 4 Cdo 7/2018).

36. Podľa názoru žalobcov bol v danom prípade v zmluve o budúcej kúpnej zmluve jasne, jednoznačne a v súlade so zákonom stanovený spôsob určenia kúpnej ceny v budúcej kúpnej zmluve, avšak odvolací súd sa svojím rozhodnutím odklonil od právnych záverov prijatých najvyšším súdom. Tento odklon vyvodzujú žalobcovia z rozhodnutí najvyššieho súdu, ktoré označili a sčasti aj citovali v dovolaní.

36.1. Dovolatelia sú presvedčení, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej v rozhodnutí najvyššieho súdu sp.zn. 2 Cdo 274/2004, konkrétne od jeho záveru, že zmluva o budúcej kúpnej zmluve musí mať obsahové a formálne náležitosti, ktoré má mať uzavretá kúpna zmluva; kúpna cena v nej musí byť vymedzená uvedením peňažnej sumy alebo iným spôsobom, ktorým ju možno nepochybné určiť.

36.2. K odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe došlo podľa názoru dovolateľov tiež vo vzťahu k právnym záverom vyjadreným najvyšším súdom v rozhodnutí sp.zn. 4 Cdo 146/1999, v zmysle ktorého platnosť zmluvy o budúcej zmluve je závislá od toho, či zmluva o budúcej zmluve má podstatné náležitosti zmluvy o budúcej zmluve v zmysle § 50 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale aj od toho, či jej obsahom je aj dohoda o podstatných náležitostiach budúcej zmluvy do takej miery, že

zmluvné strany dohodli aspoň spôsob určenia podstatných náležitostí budúcej zmluvy.

36.3. Naostatok žalobcovia tvrdia, že k odklonu došlo aj vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu publikovanému v časopise Zo súdnej praxe pod č. 67/1999, v zmysle ktorého dohoda o budúcej kúpnej zmluve musí mať obsahové i formálne náležitosti, ktoré má mať kúpna zmluva. Jej súčasťou okrem iného musí byť kúpna cena ustálená sumou peňazí alebo iným spôsobom, na základe ktorého možno cenu určiť.

37. Z dovolaní napadnutého rozsudku je zrejmé, že odvolací súd posudzoval, či zmluva o budúcej kúpnej zmluve má zákonom stanovené náležitosti. Právne závery, ktoré sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, nenasvedčujú o tom, že by sa odvolací súd odklonil od všeobecných konštatovaní a právnych záverov dovolacieho súdu vyjadrených vo vyššie citovaných rozhodnutiach. Je zrejmé, že odvolací súd tieto závery zohľadňoval a z nich vychádzal. Jednoznačne zastával názor súladný s nimi - nevychádzal z toho, že v predbežnej zmluve o kúpe veci nemusí byť špecifikovaná kúpna cena. Rešpektovanie citovaných záverov dovolacieho súdu vyplýva celkom zreteľne zo skutočnosti, že odvolací súd pristúpil k riešeniu otázky, či zmluva o budúcej kúpnej zmluve stanovuje kúpnu cenu spôsobom dostatočne určitým. Pokiaľ teda odvolací súd postupoval v súlade s predmetnými všeobecnými právnymi závermi zodpovedajúcimi ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu v otázke náležitostí zmluvy o budúcej zmluve (to znamená, že skúmal, či obsahuje dojednanie o kúpnej zmluve), nepredstavuje judikatórny odklon v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP to, že odvolací súd na základe výsledkov dokazovania a po pokuse o interpretáciu zmluvy o budúcej kúpnej zmluve dospel k záveru, že jej ustanovenia o budúcej kúpnej cene nie sú dostatočne jasné a určité [poznámka: k tomu, či záver o (ne)jasnosti alebo (ne)určitosti právneho úkonu má skutkovú alebo právnu povahu vid' ďalej].

38. Nad rámec vyššie uvedeného dovolací súd poukazuje na to, že otázka určitosti zafinovania kúpnej ceny v budúcej kúpnej zmluve nebola jedinou, ktorú považoval odvolací súd za kľúčovú pre rozhodnutie (a v konečnom dôsledku pre zamietnutie žaloby). Z napadnutého rozsudku je zrejmé, že odvolací súd za rovnako významné (prípadne významnejšie) považoval ďalšie otázky, ktoré podľa jeho názoru predstavovali samostatný dôvod pre zamietnutie žaloby. Na podklade interpretácie zmluvy o budúcej kúpnej zmluve dospel totiž k záveru, že právny vzťah osôb zúčastnených na uzatvorení zmluvy o budúcej kúpnej zmluve mal byť podľa ich dohody upravený jedinou kúpnu zmluvou - komplexne a za účasti všetkých dotknutých subjektov - stanovujúcou vzájomné práva a povinnosti všetkých jej účastníkov, teda nie jednotlivo, osobitne s každým zvlášť, ako sa to stalo v danom prípade. V nadväznosti na to odvolací súd dospel k záveru, že žalovanými (ako pasívne vecne legitimovaní) mali byť obaja budúci predávajúci. K týmto otázkam, riešeným odvolacím súdom a ním považovaným za základ pre rozhodnutie, žalobcovia neoznačili žiadne rozhodnutia najvyššieho súdu, od ktorých sa odvolací súd (podľa ich názoru) odklonil.

39. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcov proti rozsudku dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP prípustné nie je.

III.

40. Pokiaľ ide o tú časť dovolania, v ktorej žalobcovia vyvodzujú prípustnosť ich dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, dovolací súd uvádza, že § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka predpokladá, že o obsahu právneho úkonu môže vzniknúť pochybnosť z hľadiska jeho určitosti alebo zrozumiteľnosti a pre taký prípad formuluje výkladové pravidlá, ktoré ukladajú súdu, aby tieto pochybnosti odstránil výkladom (3 Cdo 81/2011). Pokiaľ v civilnom konaní vznikne potreba interpretovať právny úkon, vychádza súd z výsledkov vykonaného dokazovania. Ak strana sporu v dovolacom konaní vytyka súdu, že jednotlivé ustanovenia zmluvy interpretoval nesprávne, v rozpore s jej skutočným obsahom, ide o dovoláciu námietku nevystihujúcu podstatu § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, lebo takáto námietka sa týka nesprávneho skutkového zistenia, na ktorom súd založil svoje právne závery. Pokiaľ totiž súd zisťuje obsah zmluvy (v danom prípade zmluvy o budúcej kúpnej zmluve), a to aj za pomoci výkladu prejavov zmluvných strán v zmysle § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, rieši skutkové otázky (skúma a zamýšľa sa nad tým, či sú ustanovenia zmluvy jasné, aký majú zmysel, či si navzájom neprotirečia). Výsledkom tejto činnosti súdu

sú skutkové zistenia a z nich vyvedené skutkové (nie právne) závery súdu. Hodnotiaci skutkový záver súdu, ktorý tvorí podstatu tohto výsledku, nemožno považovať za právne posúdenie.

41. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť, či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (3 Cdo 218/2017, 3 Cdo 150/2017, 4 Cdo 7/2018, 4 Cdo 32/2018, 7 Cdo 99/2018).

42. Právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú (§ 34 Občianskeho zákonníka). Právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

43. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd uvádza, že pokiaľ súd na základe výsledkov dokazovania vykonaného listinným dôkazom zisťuje obsah právneho úkonu, oboznamuje sa s tým, čo a ako je v právnom úkone vyjadrené a v spojitosti s tým posudzuje určitosť a zrozumiteľnosť vyjadrenia vôle zmluvných strán (zamýšľa sa nad tým, či je jasne, určito a zrozumiteľne vyjadrené to, o čo išlo zmluvným stranám), sú výsledkom tohto zisťovania skutkové závery. Skutkový záver súdu, o tom, že zmluva spôsobom určitým a zrozumiteľným vyjadruje vôľu konajúcich, vedie k právnomu záveru súdu, že zmluva nie je neplatná z dôvodu uvedeného v § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. A naopak, skutkový záver súdu, o tom, že zmluva je vo vyjadrení vôle konajúcich neurčitá a nezrozumiteľná, vedie k právnomu záveru súdu o neplatnosti zmluvy v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

44. Dovoláním napadnutý rozsudok spočíva na skutkovom závere, že zmluva o budúcej kúpnej zmluve spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným nestanovuje budúcu kúpnu cenu. Tento skutkový základ sporu nemožno v dovolacom konaní úspešne spochybníť. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP), a to aj vtedy, keď je v dovolaní spochybnovaný práve skutkový stav zistený odvolacím súdom.

45. Je zrejmé, že žalobcovia v danom prípade vo väzbe na § 421 ods. 1 písm. b/ CSP síce argumentujú nesprávnym právnym posúdením, avšak len v tom zmysle, že ak by odvolací súd vyšiel zo správne zisteného skutkového stavu (teda ak by jednotlivé ustanovenia zmluvy o budúcej kúpnej zmluve interpretoval tak, že obsahujú jasné a jednoznačné vymedzenie kúpnej ceny), nevyhnutne by musel dospieť k odlišnému právnemu posúdeniu, teda k záveru, že zmluva o budúcej kúpnej zmluve je platná a žalobcami podaná žaloba opodstatnená. Vzhľadom na to, že dovolateľmi takto namietnuté boli skutkové (nie právne) okolnosti, dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcov proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné ani podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

46. Pre úplnosť treba dodať, že otázky týkajúce sa samej platnosti alebo neplatnosti právnych úkonov sú v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu osobitne frekventované, teda nie neriešené (2 Cdo 13/2018, 3 Cdo 223/2016, 4 Cdo 71/2016, 5 Cdo 256/2014, 6 Cdo 85/2013, 7 Cdo 26/2017, 8 Cdo 52/2017)

K dovolaniu v časti smerujúcej proti uzneseniu odvolacieho súdu

47. Pokiaľ žalobcovia, poukazujúc na vadu zmätočnosti uvedenú v ustanovení § 420 písm. f/ CSP, podali dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 28. februára 2017 sp.zn. 11 Co 185/2016,

ktorým bolo zrušené uznesenie súdu prvej inštancie nariaďujúce neodkladné opatrenie, najvyšší súd uvádza, že „dovolanie proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nesmeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, ani rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku“ (R 19/2017).

48. Len pre prípad, že žalobcovia azda vyvodzujú prípustnosť ich dovolania v tejto časti z § 421 ods. 1 CSP dovolací súd uvádza, že v zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné iba proti potvrdzujúcemu alebo zmeňujúcemu (nie zrušujúcemu) rozhodnutiu odvolacieho súdu.

49. Vzhľadom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť tejto časti dovolania žalobcov z týchto ustanovení CSP nevyplýva.

Dôvody odmietnutia dovolania

50. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

51. Z dôvodov uvedených v bodoch 21. až 46. najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. februára 2017 sp.zn. 11 Co 184/2016, a to sčasti podľa § 447 písm. c/ CSP, sčasti podľa § 447 písm. f/ CSP.

52. Vzhľadom na dôvody uvedené v bodoch 47. a 49. najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 28. februára 2017 sp.zn. 11 Co 185/2016 podľa § 447 písm. c/ CSP.

53. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

54. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.